

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 251/2018-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 20. júna 2018 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti Wüstenrot poisťovňa, a. s., Karadžičova 17, Bratislava, zastúpenej Advokátskou kanceláriou SEDLAČKO & PARTNERS, s. r. o., Štefánikova 8, Bratislava, v mene ktorej koná advokát a konateľ JUDr. František Sedlačko, PhD., LL.M., vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozhodnutím Krajského súdu v Bratislave č. k. 7 Co 21/2018-239 z 31. januára 2018 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti Wüstenrot poisťovňa, a. s., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 16. mája 2018 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti Wüstenrot poisťovňa, a. s., Karadžičova 17, Bratislava (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia jej základného práva

na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 7 Co 21/2018-239 z 31. januára 2018 (ďalej len „napadnuté uznesenie“).

2. Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ je účastníkom súdneho konania vedeného Okresným súdom Bratislava V (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 12 C 299/2010 ako žalobca v konaní o zaplatenie sumy 1 606,95 € s príslušenstvom spoločne a nerozdielne proti žalovanej v I. rade a žalovanému v II. rade.

3. Okresný súd vydal vo veci 23. septembra 2010 platobný rozkaz pod sp. zn. 26 Ro 2470/2010, na základe ktorého žalobe v celom rozsahu vyhovel a uložil žalovaným v I. a II. rade povinnosť zaplatiť sťažovateľovi spoločne a nerozdielne sumu vo výške 1 606,95 € s príslušenstvom. Voči žalovanej v I. rade nadobudol platobný rozkaz právoplatnosť a vykonateľnosť 22. októbra 2010. Žalovaný v II. rade podal proti platobnému rozkazu včas odpor.

4. Sťažovateľ v podstatnej časti svojej sťažnostnej argumentácie uviedol:

«Na prejednanie veci samej (po podaní odporu) bolo nariadené pojednávanie na deň 06.06.2017, na ktoré prvoinštančný súd predvolal sťažovateľa a žalovaného v II. rade. V dôsledku neospravedlnenej neúčasti žalovaného v II. rade na pojednávaní a splnení zákonných podmienok v zmysle § 274 CSP, súd vyhovel návrhu sťažovateľa a rozhodol o žalobe proti žalovanému v II. rade rozsudkom pre zmeškanie. Žalovaný v II. rade sa následne domáhal jeho zrušenia. Uznesením Okresného súdu Bratislava V zo dňa 12.07.2017 č. k. 12C/299/2010 - 211 súd návrh žalovaného v II. rade zamietol.

Krajský súd v Bratislave uznesením zo dňa 31.01.2018 č. k. 7Co/21/2018 - 239 napadnuté uznesenie Okresného súdu Bratislava V zo dňa 12.07.2017 č. k. 12C/299/2010 - 211 zmenil tak, že rozsudok Okresného súdu Bratislava V zo dňa 06.06.2017 č. k. 12C/299/2010 - 199 zrušil.

Odvolačí súd zároveň v identifikovanom uznesení prezentoval zjavne nesprávny právny záver: „(...) v posudzovanom prípade sa na strane žalovaných jedná o nerozlučné spoločenstvo, v ktorom sa procesné dôsledky rozhodnutia týkajú všetkých spoločníkov a v ktorom odpor žalovaného 2/ podaný proti vydanému platobnému rozkazu je účinný a zaväzuje aj žalovanú 1/ (ktorá odpor nepodala).“ (ods. 16). Na základe uvedeného preto odvolací súd konštatoval, že postup súdu prvej inštancie, ktorý na termín pojednávania 06.06.2017 predvolal len žalovaného v II. rade a v jeho neprítomnosti vyhlásil rozsudok pre zmeškanie, bol v rozpore s ustanovením § 276 CSP.»

5. Na základe uvedených skutočností sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd o jeho sťažnosti rozhodol nálezom, ktorým vysloví porušenie jeho základného práva na spravodlivý proces podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu z 31. januára 2018, predmetné uznesenie zruší a vráti vec krajskému súdu na ďalšie konanie.

II.

6. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

7. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každú sťažnosť predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti

predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

8. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, ak namietaným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom orgánu verejnej moci nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (porov. napr. I. ÚS 105/06, II. ÚS 66/2011, III. ÚS 155/09, IV. ÚS 35/02).

9. Z petitu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy uznesením krajského súdu č. k. 7 Co 21/2018-239 z 31. januára 2018. Je toho názoru, že krajský súd porušil jeho označené práva, keď ako odvolací súd zmenil uznesenie okresného súdu, ktorým tento návrh sťažovateľa na zrušenie rozsudku pre zmeškanie zamietol, a to tak, že rozsudok okresného súdu zo 6. júna 2017, teda rozsudok pre zmeškanie žalovaného, v ktorom sťažovateľ bol úspešný, zrušil.

10. Osobitosťou prerokúvanej veci je skutočnosť, že jej predmetom je zrušujúce rozhodnutie, čo znamená, že konanie na všeobecných súdoch ďalej pokračuje. Sťažovateľ usiluje o kasáciu kasácie.

11. Ústavný súd v obdobnej veci už vyslovil uznesením sp. zn. I. ÚS 246/2012 zo 6. júna 2012 názor na odmietnutie sťažnosti proti kasačnému rozhodnutiu dovolacieho súdu, podľa ktorého sťažnosť bola podaná predčasne, keďže „sťažovateľka bude mať

možnosť v ďalšom štádiu konania pred okresným súdom uplatniť ochranu označeného práva aj svoju argumentáciu týkajúcu sa skutkovej a právnej stránky predmetnej veci, z čoho vyplýva, že má ešte k dispozícii iný prostriedok ochrany tohto práva, ktorého porušenie namieta vo svojej sťažnosti. V danej veci sa súdne konanie nachádza v štádiu konania na okresnom súde, ktorý bude vo veci opätovne konať v súlade s názorom dovolacieho súdu.“. Podobne ústavný súd odôvodnil odmietnutie sťažností aj v ďalších svojich rozhodnutiach v obdobných veciach (pozri III. ÚS 38/2013, I. ÚS 167/2012, I. ÚS 214/2014).

12. Predmetná vec sťažovateľa, pri ktorej by prichádzal do úvahy jeden z uvedených dôvodov kasácie, podľa ústavného súdu takouto nie je.

13. Ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ bude mať/má možnosť opätovne uplatniť/hájiť ochranu svojich práv v konaní pred prvostupňovým súdom, a aj preto jeho námietky pre porušenie ním označených práv napadnutým uznesením krajského súdu možno hodnotiť ako zjavne neopodstatnené.

14. S prihliadnutím na uvedené bolo po odmietnutí sťažnosti ako celku už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. júna 2018